

סרטים

הנסיכים הנרדמים

קמים לתחיה

פרדריק לאו, המלחין של גביותי הנאווה, קאמלוט, ג'יג'י ועוד הרבה להיטים אחרים, הודיע לפני כמה שנים שהוא יוצא לגימל-אות. אני סובל ממחלת לב ואיני יכול להרשות לעצמי עוד את המתח הכרוך ב-עבודה מעין זו.

לפני פחות שנים, קם לו הברדן מס. 1 של התקופה, השחקן-זמר-מפיקאי-שירת ציבורית, פראנק סינאטרה, והודיע שגם הוא עיף מן העבודה הנימרצת שהשקיע עד אז. לא כאן המקום כדי לצטט את כל המניעים שנתן למעשה, אבל הסיכום של כולם היה ברור: הוא רוצה לנוח. האיש השיג את כל מה שרצה להשיג, וזהו. ור בתוכנית טלוויזיה מפוארת ומפוצצת נפרד ממעריציו וזולגיה-הדמעות.

אבל כמו שאמר פעם מישהו בהוליבוד, הבטחות בעולם-הסרטים קיימות רק על-מנת להפר אותן. מסתבר שחברת פאראמאונט

סינאטרה הצעיר
ההבטחות בעולם הסרטים —

סינאטרה המתבגר
— כדי שיפרו אותם

אשר רוותה לאחרונה רובינחת מסיפור אהבה, והקוצרת עתה מיליונים בקצב מטר רף שלא היה כמותו עם הסנדק (ששבר את כל השיאים הקיימים עד היום בארצות-הברית), כבר מתכוננת ללהיטה הבא. כאשר שני הפירשים עומדים במרכז התכנית.

והתוכנית: הסרטה הנסיך הקטן של ארי טואן דה סנט אקוספרי, מעובד למחזה מוסיקלי עם תמליל של אלן ג'יי לנגר ומוסיקה של פרדריק לאו (שני אלה שיתפו פעולה במשך הרבה מאד שנים) ועם פראנק סינאטרה בתפקיד הראשי. אם לא די בכך, נקבע כבר גם הבמאי. זהו סטאנלי דוגן, מן המעילים שבבמאי הסרטים המוסיקליים בי-

נוערבון

נוסונום

דוק (מוגרי, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה שעוללו האחים ארפ בעזרתו של ג'ון "דוק" הול-דיי, כנופיות קלאנטון בקרב האקדוחים ביניהם, בעיירה טומבסטון שבאריוונה, הוא עניין הרשום בהיסטוריה של ארצות-הברית. ופרק זה מרתק כל-יך, עד שהפך נושא לסרטים רבים מאוד שהידועים בהם, "קלמנטין יקירת" של ג'ון פורד, ובעבר הקרוב יותר, "הקרב על או. קיי. קוראל" של ג'והן סטורגיס.

מובן שכל גירסה תיקנה קצת את ההיסטוריה, שנתה קצת את הדמויות והתאמה אותן לצרכי האופנה, אבל אף אחת מהן עוד לא העמידה את העניין על הראש בצורה כה קיצונית כמו "דוק" של פראנק (הויד וליוה) פרי. כפי שהשם רומז, גיבור הפרשה בגירסה זו הוא דוק הול-דיי, רופא השיניים השחפן שהיה קלפן ואקדוחן מפורסם. מסביבו, מתרכזות כל שאר הדמויות האגדיות של המערב, ויט ארפ, המארשל של טומבסטון, קייטי אלדר, פילגשו של דוק, כנופיות קלאנטון, ועוד ועוד.

ההתחלה מבטיחה, כאשר דוק זוכה בקייט במישחק קלפים ונעזר בשליפה זריזה כדי להבטיח את זכייתו. אולם מה שנמשך אחר-כך הוא כאילו מערבון שעישן סמים. הכל מתנהל לאט, מוצג כאילו מבעד לערפל, עם דמויות מטוש-טשות במקצת, המפגיות את הצופה במשפטים רבי-מש-מעות והסברים מיותרים על התנהגותם, שהיא לעתים מובנה גם ללא הסברים, ולעתים אינה מובנת גם אחרי ההסברים. מובן שצו האופנה קיים גם כאן. אם כולם מציגים את תולדות אמריקה באור חדש בימים אלה, מדוע שלא יהפוך

רשימות

הילסטרום

ג'ון היל (גת, תל-אביב, שוודיה) — בו ווידברג הוא במאי שוודי בשנות ה-40 המוקדמות לחייו, שהתפרסם תחילה בהתקפותיו על בן-ארצו אינגמר ברגמן, אחר-כך בלהיט הבינלאומי, "אלווירה מאדיגן", ויותר מאו-חר, בהכרזותיו השמאלניות שבאו לידי ביטוי ב-"אדלן 31". "ג'ון היל" הממתין כבר שנתיים להצגתו בארץ, הוא המשך הגיוני של כל הסרטים הללו. אין כאן צל של האווירה תחמורה, התיכנון הקפדני והבעיות המטאפיזיות של ברגמן. יש כאן הרבה פיוט בצילום ובעיצוב הדמויות הצדדיות, ממש כמו ב-"אלווירה מאדיגן". ואילו התעמולה השמאלנית-קיצונית עוד יותר מאשר ב-"אדלן 31".

ג'ון היל, או כפי שקראו לו באמת, ג'וזף הילסטרומ, היה מנהיג פועלים בתחילת המאה, בארצות-הברית, אשר הוצא להורג באשמת רצח שכלל לא ברור אם היה מעורב בו. הפועלים הפכו את משפטו דגל למאבק הפוליטי. הבלדה המנציחה את גורלו היא עד היום סמל למאבק המעמד העובד והיל התפרסם במותו עוד יותר מאשר בחייו. הסרט, העוקב אחרי מעשיו מן הרגע שהגיע כמנהג משוודיה לארצות-הברית, ועד למותו, מלא בחלקו הרא-שון סצינות פוטיות ורגישות, בעיקר בתיאור אורח-החיים בפרברי העוני של ניו-יורק ובתיאור נדודיו של היל על פני מרחבי ארצות-הברית, מן המזרח למערב וחזרה.

אולם ברגע שהנד הופך למנהיג פועלים, הופך גם הסרט למשהו נוסח, "סאקו וואנצטי" (לזכות ווידברג צריך לומר שסרטו נעשה קודם). הדמויות מתחלקות בצורה ברור רה כל-יך לטובים ורעים וכל העניין נעשה שטחי עד כדי כך שקשה להאמין במהימנות כל המעשה. אילו רצתה הכנסיה למשל, להנציח את אחד מקדו-שיה, לא יכלה לתאר אותו באור נשגב ומופלא יותר מזה

"דוק" בועט בקלאנטון: איפה פורד?

גם פרי את גיבורי המערב לטיפוסים מופקקים במקצת, שהשתמשו באקדוחיהם לא רק להשלטת סדר, אלא לרדיפת בצע, והניחו את היסוד לחברה האלימה של ימינו. זה יכול היה בהחלט להתקבל על הדעת, מה עוד שפיי דאנאווי עם שן זהב בתפקיד קאטי, היא מקור משיכה בלתי מבוטל, אבל כל מה שמתרחש סביבה נעשה באיטיות, בכבדות ובחשיבות עצמית כה רבה, עד שזה באמת מעייף. אם מערבונים היו חייבים להיות איטיים, ומצולמים באמנות (במיקרה זה ג'ראלד הירשפלד), כמו "דוק" או "הקלפן והיצאנית" אז מותר להתגעגע לפורד של הימים הטובים.

הילסטרום הקדוש? תעמולה ענקית

שאופף את טובי ברגמן (ג'ון היל) בסרט זה, והכופרים הגדולים ביותר לא היו לובשים צורה נבזית יותר מאלה שהעמידו את היל למשפט על לא עוול בכפו (במציאות חיתה צדקתו ברורה פחות מאשר בסרט). ברגעים אלה הופך היל, המופל הפשוט, למשפטן חריף וממולה המפוצץ את כל התביעה נגדו, אבל כמובן שהמושבעים בכל זאת מחייבים אותו בדין.

בסוף הסרט הרגיש כנראה הבמאי בעצמו שהגויס במקצת וניסה לתקן את המעוות, אבל זה כבר מאוחר מדי, וחבל. כי הצילומים בסרט יפים, השחקן הראשי סימי פטי, הנופים מקסימים, ווידברג הפייטן היה יכול לעשות סרט נעים מאוד, אילו לא התעקש להטיף תעמולה בכוח.

נעשה באיטליה ומחקה היטב את הצד המגוחך שבסרטים הבריטיים.

ירושלים

*** קוראים לי טרייניטי (חג, איטליה) — מערבון-מחזיקון עם הרבה אקרובטיקה, המון רירות ואף טיפת דם. להיט העונה.

*** יחלומים הנצח (הבריה, אנגליה) — שון קונרי הוא גיימס בונג בעוד הרפת-קאה מלאת אבזורים מבריקים, רעיונות משעשעים ואף לא טיפה אחת של מתח.

חיפה

*** ליהה בקובזנקא (אורלי, אר-צות-הברית) — מסרטיהם המאוחרים של האחים מארקס. אבל בכל זאת מטורף ור-מחזיק בהמצאותיו.

רשת מבריהי הרואין צרפתיים. הרבה תנו-עה, סצינה של רדיפת מכונת אחרי רכבת תחתית שלא תישכח במהרה. ג'ין הקמן מועמד לאוסקר.

*** דקאמרון (סטודיו, איטליה) — סיפורי החריפים והעוצניים של בוקא-צ'יו ממשיכים ללעוג לאיוולת האנושית ל-הרגיו את הבורגנים גם בגירסה הקולנו-עית מלאת הדמיון של פיאר פאולו פאז-ליני. מומלץ למי שאינו פוריניטי.

*** מילכוד 22 (אלנבי, ארצות-הברית) — סאטירה מאקאברית נוראה על המימסד הצבאי במלחמת-העולם-השנייה. רחוק מן העוצמה של הספר, אבל כדאי בהחלט לראות.

*** סיפור אחד שני רצח (צפון, איטליה) — מותחן נוסח אגאתה קריסטי,

הוליבוד, מי שעשה בזמנו את יום אחד ב-ניו-יורק, שיר אשר בגשם ושבע כלות לשבעה אחים. או איך זה יכול שלא להיות שלגאגר?

תדרין

תל-אביב

*** הארי המזוהם (אופיר, ארצות-הברית) — פישעון אלים ואכזרי, על לכי-דת רוצח המטיל אימה על העיר סן-פרנציסקו. בימוי ורטואוזי. מעמיד בשאלה כמה מחוקי היסוד של ארצות-הברית. עם קלינט איסטווד.

*** הקשר הצרפתי (תל-אביב, ארצות-הברית) — משטרת ניו-יורק תופסת